

KALBİMİN AYAK SESLERİ

Ağaçlarda bin bir renkte yapraklar... Aşkın rengi sonbahar mı gerçekten? Turuncular, yeşiller, kahverenginin bütün tonlarında sarının çeşitliliği... Yeşiller karışırken toprağın mütevaziliğine; esintilerle savruluyor, sonbaharın hüznünde yapraklar. Aşk: Her mevsimde güzel de, sonbaharda daha bir başka... Kırmızıda tutku, yeşilde masum, kahverengide suskun, turuncuda muzip, sarıda sitemkar... Sonbaharda aşk daha bir efsunkar...Ey aşk işte geldim kapındayım; ne içimde öfke ne dilimde sitem ne de yollarımda dikenler... Sana bir tek sana bu suskunluğum. Bu şehre haykırsam ne çare beni senden başka anlayanım mı var? Senden başkasına dertlendiğim görülmüş mü; neyleyim ki içim susmaz çılgık çılgığa kan ağlar. Sonbahar aşkları gerçek, sonbahar aşkları tutkun ya sevdiğine, hani benim yarım nerede? İşte yine tezatlar... Yapraklar sevinçleriyle rengarenk, bir o kadar da hüznleriyle pür ahenk eteklerine dökülmekte sonbaharın. Evet; aşkın, vuslatın, hasretin, ayrılığın kördüğümünde telaşlı bir savruluş bu... Ayrılığın sevdaya, vuslatın hasrete tabi olduğu aşık, ki bu bekleyişin adını aşk koyan gönüllere selam olsun. Bu şehir soğuk... Kasımın ayazı çöксе de betonlar sonbaharın ihtişamından nasiplenmiş yine... Aşıklar kol kola yürüyor şehrin en ünlü meydanında... Her zamankinden daha sıcak nefesler; her zamankinden daha tutkulu sevmeler... Omuzlara yaslanışında bir sevdalı başın, aşkın büyüsunü kalplerdeki tik taklarla tasdikleyen yürekler... Kasımda aşk, sonbaharın büyüsunü... Sevdanın daha da üst makamlarına taşınıp yerleşmiş en güzel renkleriyle aşk... Aşk ki sadık, aşk ki sihirli, aşk ki daha da özgür... Aşk ki daha masum sonbaharda... Tutkulu, mert, sıra dışı mevsimidir sonbahar aşkın! Ne olursa olsun unutulmayacaktır, ne yaşanırsa yaşansın bitmeyecektir, silinmeyecektir bu mevsimin aşkları; ölümsüzlüğün iksiriyle yaşama sevincinin, doğanın düğün mü hüznü mü olduğu belirsiz bu gizeminde, karışacaktır umutlara aşk... Solmayacaktır, unutulmayacaktır. Hep bir sızlama, hep bir gülümseme, bulutlardan yeryüzüne düşüyormuşçasına nefeslerde bir telaş, kalplerde bir titreme... Yıllar geçse de taptaze, ilk günkü kadar net, buz gibi ellerle yangın yeri yüreklerin tezatında bir saklanmış hafızalarda. Ankara' da sonbahar... Güvenpark' ın uğultusuna karışan güvercin bakışları... Meşrutiyet' te üniversiteli adımları, Bahçeli' de buluşma heyecanları... Ankara sokaklarında sonbahar... Kızılay' da çiçekçiler köşesinde büyüsunü çiçek kokuları: evet, bütün gününü strese kurban etmiş ruhlara bir parça huzur tattıran, güzelliklerin büyüsunü kokusu işliyor yüreklerin taa içine sinerek. İşte bir delikanlı: elinde kocaman rengarenk çiçeklerden bir buket, aşkına koşuyor neşeli gözlerinde sevginin hakikatiyle, umutlu adımlarla telaşlanarak...

Yapraklar, renkler, aşıklar, ihtiyarlar, yorgunlar, memurlar... Otobüs durağı kalabalıkları... yığınlar...koşuşturmalar... Yetişme arzusuyla, eve ekmek götürme mecburiyetiyle arşınlanan kaldırımlar... Çankaya' da konvoylar, şeref yoluna savrulan altın renkli yapraklar... Akay Kavşağı'nda takım elbiseli adamlar işlerine yetişecekler... İşte Ankara 'da insanlar... Yüzlerinde gri bulutların hüznü, kalplerinde memur olmanın “ ne aç ne tok eh işte idare eder “ avuntusu... Bu mevsim Ankara' da yüzü gülen sadece sevdalılar... Alınmasın hiç kimse, Ankara' da aşık olmak zor, Kasım' da aşk yine de güzel, yine de ölümsüz...

Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi sanki beni hiç görmemiş gibi yanımdan sessiz sedasız geçip gitti. Ben buradayım beni görmüyor musun, kör müsün diyecek oldum sesim boğazıma tıkdı. Allah'ım ne zormuş. Dilenen, mendil satan çaresizlerden bile daha çaresizim anlaşılan. Yanımdan geçiyorlar. Bana sormuyorlar bile. Bu kadar mı ötelendim bu toplumdan? Bu kadar mı zavallı görünüyorum karşıdan? İçimden bağırarak geldi, şu azgın kalabalığı yırtarcasına bağırarak

ve ben de buradayım, işte şuracıktayım, demek geldi. Siz koşturmanıza, birbirinize yalanlar söylemeye, iki yüzlülüklerinize devam edin bakalım. İşte ben de buradayım. Siz fark etmeseniz de, ben yok muşum gibi davransanız da, günün birinde tokat gibi çarpacak yüzünüze yokluğum... İçimden bunları geçiriyordum ama hiçbiri benim farkımda bile değildi insanların, ne mendil satıcıları ne de dilenenler... Hayır ölsem ne olacak sanki. Belki bir gazetenin üçüncü sayfa haberi olurum kim bilir. Bazen uykularımda herkesten nefret ediyorum, sanki o “herkes”in çok umurundayım ya. Allah’ım isyan değil ama; benim bu dünyada varlığım bile bir yük işte şu insancıklara. Özellikle işte şu yanı başımda saçını süpürge etmiş melekten de melek kadın, annem var ya, belki de benden en çok o bıktı. Bıktı da bunu dile getirir mi ki. Koçun boynuzu kendisine yük değil derdi rahmetlik anneannem. Onun kızı işte bu da. Annem canım annem. Ah ben ister miydim böyle olsun. Benimle beraber o da tutsak bu sandalyeye. İşte bakın biri daha koşmaya başladı sesinden fark ettim. Daha adımını atar atmaz ayakkabılarının baskısını hissettim adeta kulaklarımda. Hep böyle oluyor. Her zaman aynı şeyler yüreğimi ufalıyor. Ne saçma diyebilirsiniz. Ben onların koşmasını gördükçe, yanımdan hızlı adımlarla uzaklaştıklarını gördükçe, o her zaman beni içine çeken karanlık çukur var ya; işte ona biraz daha yaklaştığımı fark ediyorum. En çok sinir olduğum şey ne biliyor musunuz? Beni tam anlamıyla fark etmeden, adeta karşımda methiyeler dizen, neredeyse bir kaş göz işaretimle dışarıda bir yerlerde mesela; bankanın karşısındaki çiçekli parkın ahşap sandalyelerinde oturup saatlerce güzel sohbetine nail olabileceğim o güzel hatun kişilerin bir anda bacaklarımı fark edip acıyan, bir o kadar da sinirden yerlerinden fırlamış gözleriyle ne yapacaklarını şaşırıp hemencecik yanımdan uzaklaşvermeleri oluyor. Aslında alıştım. Buna alışmam mı lazım bilemiyorum, gerçekten bilemiyorum. Bu hayat benim, ama bu hayatı seçen sizce ben miyim? Neyse boş verin şimdi bunları, ben hayatımda bugüne kadar bir kez aşık oldum. İçinizden birkaçı belki defalarca aşık olmuştur bilemiyorum. Ama ben bir kez tattım bu güzel duyguyu.

İlk ameliyatımdan yaklaşık bir yıl sonraydı. Engelli kadrosundan bankaya başlayışımın üstünden tamı tamına 3 ay geçmişti. Annemin hediye ettiği takımımın içine giydiğim boncuk mavisi gömleğin içinde, laciverte çalan masmavi gözlerimin daha bir belirginleştiğini bilgisayarımın kenarına iliştiirdiğim küçük aynada ara sıra seyreyleyip kalbimdeki kıpırtıyla tasdik ediyordum. Ben çalıştığım bankaya engelli kadrosuyla alındım, yalnız, yüksek lisansımı tamamlamış olmam ve iyi derecede yabancı dil biliyor olmam sayesinde bankadaki diğer arkadaşlardan daha üst düzey bir yerde sayılabilirim. Burada hepimizin masası cam bölmelerle hizalanmış, değişik aksesuarlarla bezenmiş bankamız diğer pek çok bankaya göre daha farklı dizayn edilmiş müşterilerin ve çalışanların adeta rahatlığına göre tasarlanmış bir mekan haline dönüştürülmüş bir yer. Gelelim o güne, beni hala içten içe perişan eden, içimi yakıp kavuran o çok güzel ama bir o kadar da kötü olarak nitelendirdiğim güne... Kumrala çalan dalgalı saçlarımı parmaklarımla karıştırıp, daha önce bankamıza kredi başvurusu yapmış bir müşterimizin evraklarını incelerken cam bölmeden içeri kapkara gözleri ışıltılı ışıltılı parlayan, omuzlarına düşen kahverengi dalgalı saçlarıyla, kibar, narin yürüyüşlü, nazenin bir hanım giriverdi. Nehir Çağlar... Nasıl bir gülümseme, o nasıl bir işveli konuşma! Karşımda adeta bir huri beliriverdi. Bir taraftan evrakları kontrol ediyor, bir taraftan da heyecanımı gizlemeye çalışarak masamın üzerindeki suyumu içmeye uğraşıyordum. Gözlerini üzerimden bir an bile ayırmamıştı. Kirpiklerimden, bilgisayarımın klavyesindeki parmaklarıma kadar bütün her hareketimi, gözlerine hapsetmişti sanki beni. Daha önce de bankamıza geldiğinde, benim müşterim olduğum için evraklarını bir başka masaya götürmek zorunda kalmış. Geçende de geldim, sizi gördüm Hakan Bey. Daha kapıdan girerken içimden geçirdim ne yapıp etsem de Hakan Beyin masasına gidip işlemleri onun halletmesini sağlasam dedim ama. Ne yazık ki adamın biri

benden önce davrandı ve ben diğer masaya geçmek zorunda kaldım. Sadece yakışıklı değil, harika bir ses tonuna da sahip olduğunuzdan etkilenmemek mümkün değildi. Yan masadan sizin tarafa arada bir göz ucuyla bakıp alttan alttan süzdüm sizi. Ne çare siz beni fark etmemiştiniz bile diye başladı sözlerine... Bir rüyada gibiydim. Her ne olduysa ilk görüşte aşık olmuştum. Kızıyordum da bir yandan kendime. Yok olamazdı. Böyle daha tanımadan etmeden, ilk görüşte aşklar filmlerde ya da okuduğum kitaplarda olurdu ancak... Gelelim o güne. O gün karşımdaki güzelde öyle büyüleyici, öyle etkileyici bir hava vardı ki... Parfümünün kokusu şu an bile hala burnumu sızlatır. Karşımdaki masada otururken başladı kendini tanıtmaya. O konuştu ben hayran hayran onu dinledim. Öğretmendi. Mini mini öğrencilerinden tutun da, okulun önündeki simitçiye kadar başladı anlatmaya. Türkçe öğretmeni idi, bu kadar zarif duruşundan, akıcı konuşmasından, vurgulu ses tonundan anlamalıydım aslında... Ben iş konusunda inanılmaz titiz sayılırım. Müşterilerimin işlemlerini bir an önce bitirmek için uğraşırım. Bu sefer bitmesin diye o kadar oyalandım ki. Biraz daha oyalanırsam mesai saatinin biteceğini düşünerek, onu iş çıkışı karşıdaki çiçekli parkta çay içmeye davet ettim. Evet, hayatımın en güzel gününü, hayatımın en berbat gününe çevirmek için geri sayımı da böylece başlatmış oldum. Nehir Hanım işlemlerinizi tamam. Artık bankamızın daimi bir müşterisisiniz. Birikimleriniz, banka işlemlerinizle ilgili her konuda yardımcı olacağız size diyerek elini sıktım, tabii ayağa bile kalkmamıştım. Belki bu davranışımı kendince bir nezaketsizlik olarak değerlendirmişti, o anda neler geçirdi kim bilir aklından... Doğrusu bilemiyorum. O an benim içimden geçenler daha berbattı. Tarifi imkansız duygularla el salladım oturduğum yerden.

Akşam 6.00'da Çiçekli Parkta... İşte filmlerdeki gibi başlamıştı her şey. Mutlu sonlar da acı sonlar da hep filmlerde olacak değil ya. İşte elimle dokunuyorum bacaklarıma. İşte tıpkı o günkü gibi. Yedi yıl öncesinde durumum neyse şu anda da aynı... Değişen bir şey varsa, o da müşterilerime daha mesafeli davranıyor olmam. Masamın arkadaşlarımdan farklı olması, benim rencide olmamam için bulunmuş bir çare aslında. Ama ben bunu böyle düşünmüyorum. Gelen insanların oturduğum tekerlekli sandalyeyi görmemeleri için, bacaklarıma ve sandalyeme yapılmış bir düzenek yalnızca. Beni anlayabiliyor musunuz gerçekten... Anlayabildiğinizi sanmıyorum. Şu an 37 yaşındayım. İlk aşkıyı 30 yaşında tattım. Sonrası mı? Mesai saati bitti, karşıya geçtim. Biliyorsunuz şu anda ülkemiz engellilerin hayatını kolaylaştıracak yollar, geçitler yapılarak tamamen gelişmiş ülkelerdeki standartları yakalamış durumda. Tekerlekli sandalyemle parka doğru ilerledim. Oradaydı. Uzun kahverengi saçlarıyla saatine bakıp kafasını sağa sola çevirip, koşarak yanına gitmemi bekliyordu belki de... Koşarak... Uzun boylu manken yapılı bir fizikteydim beni gördüğünde masanın arkasında. Peki ya şimdi? Hayalindeki Hakan tekerlekli sandalyede aciz, annesinin bakımına muhtaç, engelli kadrosuyla işe alınmış bir sakatlı hal bu ki... Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde işletme tahsilini birincilikle tamamlamış olması, yüksek lisansını bitirmiş olması, iyi derecede İngilizce bilmesi şu andakiyle benzemiyordu işte. Bu başka bir sınavdı ve ben Hakan bu sınavı kaybedeceğimden emindim. Çünkü bu bir rüyaydı. Rüyaların gerçek oluşu ne kadar mümkündür ki... Kafamdan bir mucize olsa da bu yaşadıklarımın hepsi bir rüya olsa diye geçirirken birden ayağa kalktığımı fark ettim. Arkasına döndü. O anı hayatımın sonuna kadar unutabileceğimi sanmıyorum. Hala dönem dönem rüyalarıma girer. Sancılanırım, bağırarak uyanıp annemin yanına gelip sarılmasıyla bir bardak su içip gözlerimde yaşlarla yeniden sızırım karanlık uykularıma. Önce gözlerini fark ettim. Acımayla karışık, biraz küçümseyen, biraz kendi talihine isyan eden, biraz buruk, biraz kırık ama şaşkınlıktan yerlerinden fırlayacak kadar büyümüş göz bebeklerini... Arkasını döndü ve gitti. Bir daha bankaya hiç uğramadı.

Ben Hakan. Yakışıklı, bakımlı, mavi gözlü Hakan... Ama eksik. Bacakları olmayan, geçirdiğim onca acılı, ağrılı ameliyatlara rağmen sakat olan Hakan... Yarım Hakan... Kaçınız benim farkımda söyler misiniz? Hanginiz benim de bir kalbim olduğunun, her şeyden önemlisi, kaçınız benim de bir insan olduğumun farkındasınız? Yanımdan koşarak geçerken, merdivenlerden seke seke çıkarken bacaklarınızın ne kadar kıymetli olduğuna şükrettiniz mi hiç... Benim de bir kalbim var arkadaş! Siz hiç duymasanız da benim de bir kalbim var. Evet, yarım bir insanım, evet size göre zavallıyım, en kolay ihtiyaçlarımı, işlerimi bile tek başıma yapamıyorum, evet hala annemle yaşıyorum. Ama benim de bir kalbim var. Siz bizim gibilere acırsınız sadece, vah vah ne zordur diye geçirirsiniz içinizden. Peki hiç düşündünüz mü? Yanımdan koşarak giderken ben neler hissediyorum, ben nasıl hasretle bakıyorum. Yarım da olsam, sakat da olsam benim de bir kalbim var...

Ben bütün ömrümce bir daha asla gelmeyecek olan aşkıma bekleyeceğim. Kalbimin atışı hiç gelmeyecek olan yârimin ayak seslerindedir...